

сподіваних може, й для неї і дуже гірких для інших наслідків. Така була завязка Острозської трагедії 1636 року, про яку нехай нам попереду розкажуть самі отці-єзуїти.

„Серце побожної дочки сильно боліло з тої причини, що кости її батька покривала земля, проклята римським костелом, і вона в день і в ночі все міркувала про те, яким би робом відобрати отой дорогий депозит і перенести його до католицького костела. Одного разу вона не потаїлась з сим сміливим заміром перед своїми виборними й вірними слугами. Вони прийняли до себе для виконання сеї справи метких та сміливих лицарів, розставили помітно, де було треба, озброєну піхоту, забрались до церкви, відкопали домовину і взяли її разом з тілом Олександра і вернули сей депозит, що довго був у вязенні, своїй панії, віддали батька дочці, і положили його в святу землю, в католицькім костелі. З сього скоїлась велика бурда. Схизматицька Русь нацькована своїми попами, що ревнували немов би то за наругу Божому дому, зняла тривогу, почала звідусіль збігатись і озброюватись. Чернь до того розлютувалась, що кинулась на свою пані-дідишку, і остання певно не втекла б з рук осатанілого хлопства, коли б не захистила її двірська кавалерія, піхота і лицарська сміливість шляхетних студентів колегіума. Лютість схизматицька була страшенна! Ватажки бунтарі лзли прямо на шаблі, кидались в вогонь; готові за-